

ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА / Жан Пол Сартр

Ово драмско врло езотеријско доноси снажну причу о животима свих нас – о емпатији, разврату, блудничењу, убиствима, љубави, издаји, кукавичлуку, сексуалности и спознаји.

Иза затворених врата је драма у једном чину у којој пратимо троје ликова који су затворени у соби у Паклу. Они убрзо схватају да ништа није случајност и да су ту како би мучили једни друге.

Режија: **Милан Ковачевић**

Улоге: Гарсен: **Александар Лазић**, Инес: **Јелица Ковачевић**, Естела: **Јелена Велковски**

Продукција „Путујући глумац“, Београд

У делу се могу видети неке од главних одредница егзистенцијализма, попут чињенице да је човек укупност својих чинова те да је одговоран за оно што јесте и за своје поступке, што је пропраћено осећајима несигурности, тескобе, страха, поражености и немоћности те немиром и доживљајем апсурдности.

Иза затворених врата је драма у једном чину у којој пратимо троје ликова који су затворени у соби у Паклу. Они убрзо схватају да ништа није случајност и да су ту како би мучили једни друге. У почетку одбијају признати своје грехе због којих су заслужили место у Паклу, али напослетку посустају мислећи да ће их то спасити. На крају схватају да се налазе у апсурдној ситуацији из које нема излаза јер су некада имали слободу избора и сад морају одговарати за поступке које су одабрали.

Неки се, попут Гарсена, не могу суочити с таквом одговорношћу па је пребацује на друге, желећи да они одлуче уместо њега. Због тога допушта да га Инес осуђује и дефинира. На сличан начин се понаша и Естеле, којој је битно мишљење других па не може живети без огледала. Сматра да, ако не види свој одраз у огледалу, не постоји јер не може знати како је други перципирају. Пристаје да јој Инес глуми огледало, али то завршава тиме да препушта да је она дефинира, слепо прихватајући њене примедбе, Инес сматра како је њена улога осуђивати друге људе и не може поднети туђи поглед, сматрајући да јој тиме одузимају њену улогу. Оптужује Гарсена да јој је „украо лице“ јер тиме губи осећај власти над другима.

Инес је једина која је спремна прихватити одговорност за своје поступке, помиливши се са својом прошлошћу и прихватајући само оно што се догађа у садашњости, иако се налази у паклу. По томе се разликује од Гарсена и Естеле који се не могу помирити с тренутном ситуацијом те се стално враћају прошлости, проматрајући своје ближње из Пакла. Ако се узме у обзир филозофија егзистенцијализма, према којој морамо бити свесни својег постојања и својих поступака за које треба преузети одговорност, како бисмо створили своју есенцију, Инес је једини лик који то живи.

Сартр представља Пакао као собу у којој је стално вруће, али нема физичког мучења, него затвореници служе као мучитељи једни другима присиљавајући једно друго да се суоче са својим најгорим страховима. Због тога Гарсен закључује да су Пакао други људи.